

Мара стоеше на страна усмихната. Тя не разбираше френски и не знаеше, какво значи „прѣлестъ, прѣлестъ,“ но като сждѣше по всичко, заключи, че то трѣбва да означава нѣщо много хубаво.

Но внезапно гоститѣ станаха сериозни. Домакинята почна нѣщо да имъ разказва, — що можеше да бжде това? Мара нищо не можеше да разбере, тъй като тѣ се разговаряха по френски. Обаче, като забѣлѣза ужаса по лицата на гоститѣ, тя се догади, че въпросътъ се отнасяше за нея.

— Боже мой, Боже мой! Да не помисляшъ, бѣдното дѣте! — говорѣха тѣ.

Три чифта очи съ изразъ на крайно съболезнование се отправиха най-първо на синевината върху челото на Лилка, а слѣдъ туй, съ изразъ на ужасъ и негодуване прѣминаха на Мара.

— Какво лошо момиче!

Мара гледаше подредъ ту пода, ту килима и очакваше нѣщо да се струпа на главата ѝ и да я задуши или да се разтвори земята и да я погълне. Тя се смѣташе за най-прѣстѣпното сжщество въ цѣлия свѣтъ. Безъ да смѣе да дигне очи, тя чувтуваше, че всички тия важни госпожи я гледатъ. Сами тѣ навѣрно, никога не сж извършвали нѣщо лошо, и можеше ли да се прѣдполага за тѣхъ нѣщо подобно? Нали тѣ бѣха толкова умни и стояха много по-високо отъ обикновенитѣ хора!

— Сега можешъ да изнесешъ Лилка, — чу Мара гласа на господарката си.

Ржцѣтъ на Мара тъй бѣха ослабнали, че тя се страхуваше да не изгърве дѣтетото.

— Чувашъ ли?

— Ето, сами виждате, каква е — каза домакинята пакъ по френски.